

Hej,

Jeg ved ikke snart ikke hvad jeg skal stille op, så derfor skriver jeg til jer, om vores sag.

Min mand Daniel er fra Ghana og sammen har vi 2 børn på henholdsvis 10 og 12 år. Hans familie bor stort set alle i Ghana. Han har sit eget firma, der bl.a. bygger vandværker i Ghana.

Den 31. maj 2015 er han på vej til Ghana for at arbejde. Jeg bliver ringet op af min mands bror, der fortæller, at min svigerinde er død. Hun forbløder i forbindelse med fødslen af hendes datter Janice. I Ghana anses det for at være et ulykkes barn og farens familie spørger Daniel, om han vil tage hende til sig ellers får hun lov til at dø sammen med sin mor. Vi har kun kort tid til at træffe en afgørelse og selvfølgelig vil vi gerne tage os af Janice.

2 dage gammel får Daniel hende med, uden at vide hvad hun har levet af. Han tror flere gange, at hun er død fordi hun er så afkræftet og stille. Han får givet hende noget modermælkserstatning og bragt hende til Accra og ind på et sygehus, hvor de foretager en masse forskellige tests på hende. De første dage er kritiske, da hun får en voldsom stafylokokker infektion.

Daniel har fået et dokument, hvor den biologiske far har sat sit fingeraftryk på, sammen med vidner, der bekræfter, at han afgiver et hvert krav på hende. Det er senere legaliseret af alle de nødvendige myndigheder samt den Danske Ambassade i Ghana.

For at alt skal være på plads og at Janice er vores barn starter Daniel en adoptionssag i Ghana - det tager knapt 1 år og så er den på plads. I den tid bor Janice i et hus, som Daniel har lejet til sig selv, når han er på arbejde i Ghana. De gange han er i Danmark bor hun hos den barnepige, som han har hyret til at passe hende, mens han arbejder. Hun har fra start haft en tæt tilknytning til Janice. Dette er et vigtigt punkt i den videre sag.

Vi søger om turistvisum til Janice og det får hun. Den 25.07.2016 ankommer Daniel og Janice til Danmark. I løbet af det år har jeg forsøgt at finde ud af, hvordan vi bedst muligt kan få den ghanesiske adoption godkendt i Danmark. Ankestyrelsen, som er dem der skal godkende adoptionen, fortæller mundtligt, at de ikke kan godkende adoptionen, da vi ikke har bopæl i Ghana. Nej det har vi ikke, men vi har sørget for at Janice havde et hjem og Daniel har forsøgt at være der så meget han kunne.

Jeg kontakter Statsforvaltning for at søge om Familieadoption, hvilket vi er i fuld gang med på nuværende tidspunkt. De har stillet en masse krav omkring legalisering af diverse dokumenter, hvilket Daniel har sørget for og det har de modtaget. Dog var sagsbehandlerens svar på hvor lang tid det nu ville tage, at det kunne tage op til et år og så har hun endnu ikke afgjort, om de vil gå videre med sagen, hvilket jeg ikke helt forstår hvad hun mener med.

Vi har været nødt til at forlænge hendes turistvisum og har nu ansøgt om familiesammenføring. Altså jeg søger om familiesammenføring med mit eget barn. Jeg er født af danske forældre og mine aner er danske flere hundrede år tilbage, men jeg skal stadig ansøge om familiesammenføring.

Alt dette for at vi kan få et cpr.nr. der giver Janice sygesikring, så i tilfælde af, at hun bliver syg kan lægen udskrive medicin til hende. Hun kan følge det danske vaccinationsprogram og ikke mindst vil hun få lov til at komme i vuggestue, hvor hun kan lære, at være sammen med andre på sin egen alder. Det har en stor betydning for både udviklingen af hendes sociale- og motoriske færdigheder, at være sammen med jævnaldrende.

Jeg havde fået min mor på 79 år til at passe hende indtil nu, men hun kan ikke holde til det mere, så jeg har søgt med lys og lygte efter én, der kunne passe Janice indtil vi får et cpr.nr. til hende og hun kan komme i pasning når vi er på arbejdet.

Det har været et utroligt hårdt år, uvisheden om, at vi aldrig vidste, hvad der ville ske i hendes sag. Det at blive sendt fra den ene myndighed til den anden. De modsiger hinanden og beskylder hinanden for dårlig vejledning. Det var først da en jurist fra retshjælpen anbefalede mig at kontakte ministeriet, jeg fik klarhed for hvad jeg skulle gøre i forbindelse med hendes gyldige ophold i Danmark. Statsforvaltning giver ikke processuelt ophold, som fx Udlændingestyrelse. Der er ting vi ikke gør, fx som at tage i svømmehallen, for hvad nu hvis Janice bliver smittet og syg osv.

Jeg har rigtig svært ved at forstå, at man ikke behandler vores sag. Den er nemlig usædvanlig og Ankestyrelsen svarer ikke på vores ansøgning om godkendelse af den ghanesiske adoption – jeg har ikke modtaget et skriftligt svar på at de ikke vil godkende det endnu, hvor lang tid skal det lige tage?

Faktisk forstår jeg ikke hvorfor det danske system skal være så besværligt og hvor er lige barnets tarv henne, som damen fra Ankestyrelse sagde var meget vigtig. Ud fra vores optik, har vi gjort det eneste rigtige i forhold til Janice og hendes tarv – vi har sørget for at hun får et stabilt hjem, hvor alternativet i værste fald ville være døden. Vi er hendes biologiske familie og vi har fra hendes fødsel været en del af hendes liv.

Samtidig tænker jeg på alle de danske skattekroner, der bliver brugt på at alle de forskellige myndigheder skal ind over denne sag, som egentligt er lige til. Jeg arbejder selv i det offentlige, Jobcenter Esbjerg, og jeg ved godt hvordan jeg bedst muligt kan hjælpe den enkelte borger inden for de rammer som loven stiller, men det kan man ikke i nogle af de systemer, som vi har været i kontakt med i det sidste års tid.

Jeg skriver til jer i håb om, at I vil se på vores sag og kig på de arbejdsgange, der er og om "man" de forskellige myndigheder, ikke kan/bør arbejde sammen i stedet for at arbejde mod hinanden. Hvis det ikke har indflydelse på vores sag, at det så kan komme andre gavn, der måtte komme efter vores.

Tusinde tak for jeres tid!

Venlig hilsen

Majbrit Christiansen Ankrah